

diz ERta

la revista de la ZER CANIGONENCA

Nº 4 Juny de 2007

10 anys amb
VOLT de color!!

ÍNDEX

EDITORIAL	p. 2
SORTIDA A CASTELLFOLLIT-LA FAGEDA	p. 3
EXCURSIÓ A TALTAÜLL	p. 5
EXCURSIÓ A FIGUERES	p. 6
EXCURSIÓ A L'AUDITORI	p. 8
EXCURSIÓ A ST. PERE DE RODES	p. 10
LA CASTANYADA	p. 11
NADAL	p. 12
EXCURSIÓ A PORTBOU: MITJANS DE TRANSPORT	p. 14
EXCURSIÓ A BANYOLES I BESALÚ	p. 16
ENTREVISTES A EX-ALUMNES DE LA ZER	p. 18
TROBADA DE PRIMAVERA	p. 20
TREBALLS PREMIATS EN ELS JOCS FLORALS	p. 21
ESCRITS DE LES AMPES	p. 26
ENTRETENIMENTS	p. 30
ESPECTACLE PINZELLADES	p. 31

EDITORIAL

Aquest any estem d'enhorabona: la nostra Z.E.R ja ha complert els 10 anys des que es va constituir. I ho hem celebrat amb molt de color. Precisament, ja deveu haver apreciat la nova portada que no és en blanc i negre com abans... I és que les coses canvien. I els temps també.

Quan fa deu anys es va crear la Z.E.R. Canigonenca, aquesta no va néixer del no res. Ja feia molts anys que les escoles s'anaven trobant per fer projectes o sortides conjuntes, fins i tot amb d'altres centres que avui no formen part de la nostra ZER. En aquell moment es va veure convenient de formalitzar administrativament la situació per tal d'incrementar els recursos humans i materials, així com equiparar-nos amb les escoles de la vila. D'aquesta manera van incorporar-se en plantilla de ZER els especialistes de música, anglès, educació especial i educació física.

Aquesta nova situació va dur les tres escoles a una coordinació més exhaustiva i també a una relació molt més estreta, tant entre mestres com alumnes, AMPES i Ajuntaments. Amb el pas dels anys, a més de les trobades entre escoles i sortides conjuntes, també s'han engegat d'altres projectes comuns com la mateixa revista que teniu entre mans.

Tot això s'ha de celebrar i és el que hem fet aquest curs. Hem iniciat la I^a edició dels Jocs Florals a nivell de ZER i, fa poques setmanes, tota la comunitat educativa vam poder gaudir de l'espectacle "Pinzellades" al Teatre Jardí de Figueres. Allà també tothom va poder contemplar l'exposició fotogràfica i la presentació audiovisual amb imatges d'aquests magnífics 10 anys.

Per molts anys!

L'Equip Redactor

SORTIDA PR1

CASTELLFOLLIT - LA FAGEDA

El dia 10 de novembre vam anar a Castellfollit de la Roca, al museu de l'embotit. Vàrem veure estris, eines, material i un video de com feien l'embotit i conservaven la carn. Va ser interessant veure l'evolució al llarg del temps!.

A Ca l'Enric vàrem observar el procés de les galetes: els llacets i les neules. Ens donaren galetes i nata per a tastar. Boníssimes!!!

Ens vàrem quedar a dinar al Parc Nou. Vàrem aprofitar per jugar. I ens va quedar temps per passar pel laberint.

Ens va agradar molt!.

Arribant a la Fageda d'en Jordà vàrem pujar a uns carruatges que ens portarien a fer un recorregut per la Fageda.

A mig camí vàrem fer una parada. Ens varen explicar històries del lloc, ens ensenyaren a orientar-nos, parlàrem d'animals de l'entorn i vàrem recitar el poema d'en Joan Maragall.

Va ser una sortida fantàstica!!
Vàrem aprendre moltes coses!!.

CICLE INICIAL – LLADÓ -----

*Mireia – Martí – Manel – Marc V. – Roque – Dúnia – Mar –
Marc S. – Marc G. – David – Jan – Quim*

Taltaüll

El dia 25 d'octubre vam anar a la Catalunya nord, a Taltaüll (Tautavel, en francès).

Al matí, vam anar a veure la cova d'Aragó, els arqueòlegs l'estaven estudiant, per això no hi vam poder entrar. Quan vam baixar de la cova ens vam dirigir cap al poble on vam dinar, era una zona d'esbarjo.

Després de dinar vam jugar tots junts al joc del mocador. Va ser molt divertit!!

Quan van ser les tres vam anar cap al museu de la prehistòria on es troba l'Home de Tautavel, un dels primers habitants d'Europa.

Dins del museu les monitores ens van explicar diferents coses de la prehistòria. Per exemple: com vivien al Paleolític i al Neolític; quines eines feien servir per caçar, cuinar i fer roba; els animals que existien en aquella època; el tipus de homes que vivien en aquesta època, etc.

Al final de tot vam poder veure el crani d'un dels primers habitants d'Europa a la Prehistòria.

Opinió personal: és una excursió que a la majoria de gent li va agradar però hagués estat millor si el viatge no hagués estat tan llarg i haguéssim pogut entrar la cova.

SORTIDA A FIGUERES

QUAN TOTS ELS NENS I NENES DE LA ZER VAM ARRIBAR AL LA PLAÇA DEL TEATRE ENS VAM DISTRIBUIR EN GRUPS PER ESMORZAR.

TEATRE: FUM, FUM, FUM!!!

ESPERANT QUE COMENCÉS L'OBRA AMB MOLTA EXPECTACIÓ.

EN FUMERA, AMB EL SEU DIT, VIGILA SI ENS PORTEM BÉ.

MMM!! QUINA GANA A L'HORA DE DINAR!

EL PLANETA MÀGIC

A LA TARDA ENS HO VAM PASSAR D'ALLÒ MÉS BÉ SALTANT, GRIMPANT, BAI-XANT... ALS MATALASSOS INFLABLES, A LA PISTA AMERICANA, A LA PISCINA DE BOLES, ALS LLITS ELÀSTICS...

SORTIDA DE PRIMÀRIA 2 A L'AUDITORI

L'espectacle *La petita Flauta Màgica* consisteix essencialment en una reducció i adaptació al públic infantil de la cèlebre òpera *Die Zauberflöte* (*La Flauta Màgica*) de Wolfgang Amadeus Mozart.

És un espectacle en català d'uns setanta minuts de duració que recull els números musicals més importants de *Die Zauberflöte* però conserva intacte el nucli dramàtic de l'obra original.

L'ocellaire Papageno es converteix en l'eix de l'acció i és ell qui, en la doble funció de narrador i personatge, ens va explicant l'obra tot entrant i sortint de l'acció dramàtica.

La petita Flauta Màgica és presentada instrumentalment en una versió per a piano (i celesta) i flauta (i piccolo) i en l'apartat vocal és interpretada per sis cantants: Papageno (baríton), Pamina (soprano), Tamino (tenor), Monostatos (tenor), Sarastro (baix) i Papagena-Reina de la Nit (soprano). Ocasionalment apareixen efectes sonors (màquina de vent).

La petita Flauta Màgica és una adaptació per a nens i nenes d'una òpera més llarga que va crear el senyor Mozart que es deia *La Flauta Màgica*. És la darrera de les òperes que va compondre Mozart.

El llibret de l'òpera, és a dir les paraules que diuen els personatges que intervenen a l'obra, el va fer, en llengua alemanya, un amic de Mozart que es deia Emanuel Schikaneder. L'amic Schikaneder, a més d'escriptor, era també empresari teatral i cantant i ell va fer el paper de Papageno quan l'obra es va estrenar. *La Flauta Màgica*, que en la seva llengua original, l'alemany, es titula *Die Zauberflöte*, es va estrenar a un teatre dels afores de Viena el 30 de setembre de 1791. Mozart, que ja estava malalt, va morir poques setmanes després.

L'obra va obtenir de seguida un gran èxit i avui encara es representa a tot el món i és una de les òperes més estimades pel públic. *La Flauta Màgica* és una òpera molt popular, s'ha enregistrat en disc més de trenta vegades i els millors directors i els millors cantants de totes les èpoques li han dedicat sempre una gran atenció, perquè la seva música es considera com una de les més boniques i més perfectes que va fer Mozart.

La petita Flauta està plena de música, de cançons. Els personatges, en Tamino, la dolça Pamina, el bon senyor Sarastro, Papagueno i tots els altres personatges de la història expliquen cantant les coses que ens passen i els sentiments que tenim.

Quan una història s'explica damunt d'un escenari amb personatges que actuen i canten, tenim una òpera. La petita Flauta Màgica és, per tant, una òpera. Per interpretar una òpera fa falta la col·laboració de molts artistes. A *La petita Flauta Màgica*, per exemple, hi intervenen més de trenta persones entre músics, cantants i moltes més persones que no surten a l'escenari, però que han intervingut en la preparació de l'obra. Són els maquinistes que s'encarreguen del funcionament de l'escenari, les persones encarregades del maquillatge, del vestuari i moltes més. Com pots observar l'òpera és un espectacle molt complex.

Les veus, n'hi ha de més agudes i de més greus. Les veus masculines es classifiquen així:

- La més aguda, anomenada TENOR. (Tamino n'és un exemple)
- La mitjana, anomenada BARÍTON. (Jo mateix, el gran Papageno, per exemple)
- La més greu, anomenada BAIX. (El senyor Sarastro, per exemple)

Les veus femenines també es divideixen en tres tipus:

- La més aguda, anomenada SOPRANO.
- La mitjana, anomenada MEZZOSOPRANO.
- La més greu, anomenada CONTRALTO.

A les òperes també hi ha estones on no canta ningú, són parts únicament instrumentals. A La petita Flauta Màgica la part instrumental més important és l'obertura, que és allò que se sent abans que comenci l'òpera.

Wolfgang Amadeus Mozart, l'autor de la música de *La petita Flauta Màgica*, és un dels compositors més importants de la història de la música.

Les obres que va crear encara s' escolten avui a tot el món i fan feliç molta gent. Molt sovint hauràs sentit, sense saber-ho, obres creades per Mozart ja que la seva música s'ha fet servir moltes vegades en pel·lícules i anuncis televisius.

Mozart va néixer a la ciutat de Salzburg el 27 de gener de l'any 1756. El seu pare, Leopold Mozart, que també era compositor, va ser el seu primer professor de música. Des de molt petit Mozart va demostrar una gran capacitat tant per interpretar com per compondre música i quan encara era un nen va viatjar per tota Europa tocant obres seves i d' altres compositors. Després de passar uns anys a la ciutat on havia nascut, Salzburg, Mozart va anar a viure a Viena. Tot i que en aquesta ciutat va obtenir alguns grans èxits, la seva música no sempre va ser prou valorada i, cap al final de la seva vida, va tenir problemes per poder obtenir suficients diners per viure amb la música que componia.

Mozart va morir a la ciutat de Viena el 5 de desembre de 1791. Tot i que va morir molt jove, als 35 anys, Mozart va compondre una quantitat immensa de música i va treballar en tots els tipus de música que hi havia a la seva època: simfonies, concerts, música de cambra, música religiosa i, naturalment, òpera. Mozart va compondre moltes òperes, entre elles n' hi ha cinc que s'han fet molt famoses: *El rapte en el serrall*, *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni*, *Così fan tutte* i *La flauta màgica*.

Les obres de Mozart pertanyen a un estil musical que s' anomena Classicisme i que podem situar a Europa a la segona meitat del segle XVIII, entre els anys 1750 i 1800 aproximadament. El Classicisme és un estil musical, una manera de fer i entendre la música, que se situa entre un altre d'anterior, que anomenem Barroc, i un altre de posterior, que anomenem Romanticisme. En el Classicisme, juntament amb Mozart, trobem altres compositors famosos com Beethoven o Haydn.

Alumnes de primària 2 de Borrassà

SORTIDA A SANT PERE DE RODES

El dia 16 de gener, els nens i nenes de Primària 2 de Lladó, Borrassà i Ordís vam anar d'excursió a Sant Pere de Rodes i Peralada.

Sant Pere de Rodes és un monestir de l'època medieval. L'Edat Mitjana és un període de temps comprès entre el segle v i el xv. En aquesta època el territori estava dividit en feus governats per un senyor feudal. Sovint hi havia lluites per conquerir més terres i tenir més poder.

El senyor feudal solia viure en un castell emmurallat situat en el lloc més elevat del feu per vigilar millor les seves terres, les quals treballaven els pagesos.

El monestir de Sant Pere de Rodes, situat a la serra de Rodes (des d'on es veu el mar i el poble del Port de la Selva), tenia, a prop, el poble de Santa Elena i el castell de Sa Verdura.

El monestir es va començar a construir al segle IX. Els materials utilitzats eren principalment pedra i fusta; es va edificar a l'estil romànic: parets gruixudes, voltes de canó, arcs de mig punt, finestres petites, columnes amb capitells treballats, contraforts, parets pintades al fresc, portalada amb figures de marbre escolpit ...

El monestir tenia l'església i altres dependències: el claustre, l'escriptorium, la sala capitular, el refectori, les cel·les, el pati d'armes, el celler, l'hospital... Els monjos passaven el dia resant i treballant (la seva norma era "ora et labora"). Resaven a l'església i treballaven al camp, a l'hort i, alguns, a l'escriptorium, on copiaven llibres a mà. Un dels llibres que van copiar era la Bíblia. Era molt valuosa perquè contenia miniatures fetes amb pa d'or. Actualment es troba a La Biblioteca Nacional de París, perquè un noble francès la va robar.

Entorn del claustre, que era un pati interior porxat, hi havia la sala capitular, la biblioteca i el refectori. A la sala capitular, els monjos hi llegien cada dia un capítol del llibre de l'Ordre de Sant Benet. El refectori era el menjador. El monestir va ser habitat fins el segle XVII i més tard va ser saquejat i destruït. Actualment l'han restaurat.

A la tarda, vam anar a Peralada, un poble d'origen medieval on van fer una gin-cana molt divertida per conèixer el poble.

Va ser una excursió profitosa i divertida !

Alumnes de PRI 2 d'Ordís

LA CASTANYADA:

Els nens i nenes del CEIP Marinada d'Ordis el dia 31 d'octubre vam celebrar la Castanyada. Aquest any vam fer un taller de cuina on vàrem preparar galetes de fruits secs.

Primer vam elaborar la massa amb farina, mantega, ou i sucre; després amb uns motlles vàrem tallar la massa i per últim vam decorar les galetes amb ametlles, pinyons

i avellanes. Les galetes tenien forma de lluna, de sol, de bolet i d'estrella. Per últim vam posar les galetes 3 minuts al microones.

Les vam deixar refredar i ja eren a punt per menjar-nos-les. També vam torrar castanyes i ens les vam menjar per la tarda.

Borrassà i Lladó, també van celebrar la Castanyada i ens han fet arribar aquesta informació amb les fotos que podeu veure.

A Borrassà, al matí vàrem fer panellets tota l'escola. A la tarda vam fer jocs i tallers i després vam convidar als pares a menjar castanyes i berenar.

A Lladó, al matí vam fer panellets tota l'escola. A la tarda van venir les castanyeres, vam fer jocs i finalment menjàrem castanyes i panellets.

A Lladó, al matí vam fer panellets tota l'escola. A la tarda van venir les castanyeres, vam fer jocs i finalment menjàrem castanyes i panellets.

Els nens i nenes de Primària-1 d'Ordis.

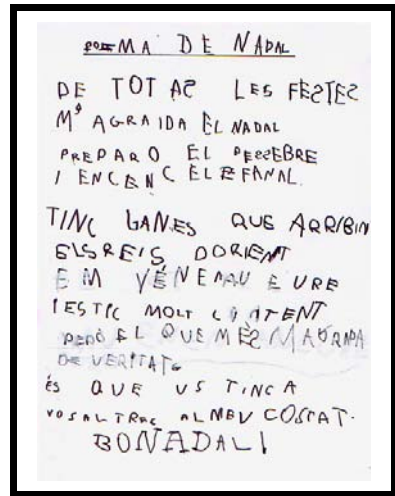

NADAL 2006

Dizerta

La classe dels Triceràtops de Borrassà vam aprendre aquest Poema de Nadal.

Cada dia vam obrir una finestra del calendari d'advent,

Vam fer una felicitació de Nadal i un fanalet amb forma de gall

I finalment vam fer cagar el tió.

Els nens i nenes de l'escola d'Ordis van fer bombons...

i van rebre la visita d'un patge reial.

A Lladó els va visitar el Pare Noel.

I tots van fer cagar el tió.

ELS MITJANS DE TRANSPORT

VISITA A L'ESTACIÓ D'AUTOBUSOS DE FIGUERES

ESPERANT EL TREN

VIATGE EN TREN DE FIGUERES A PORTBOU

ARRIBADA A L'ESTACIÓ DE PORTBOU

A L'HORA DE DINAR

BARQUES DE PESCADORS

JUGANT A LA PLATJA

TOTS ELS NENS I NENES DE LA ZER ENS HO HEM PASSAT D'ALLÒ MÉS BÉ VIATJANT AMB EL TREN I VEIENT LES BARQUES AL PORT

EXCURSIÓ A BANYOLES I BESALÚ

El dia 14 de març al matí vam anar d'excursió a Banyoles i vam muntar a cavall.

La Paula i la Laia van muntar la Pluja, la Laura i en Pau a l'Anònim, en Joan i l'Arnau a l'Estel, l'Aarju i l'Alba van muntar a l'Alba i en Marçal va muntar la Pilla.

També vam fer altres tallers:

- Ens van ensenyar a pujar i baixar correctament d'un cavall.
- Vàrem visitar totes les quadres de la hipica.
- Finalment ens van ensenyar les parts d'un cavall i també les races que hi ha.

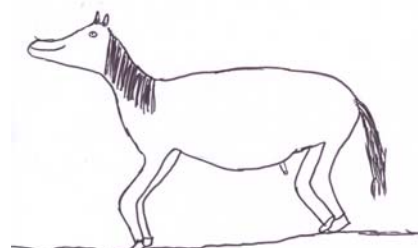
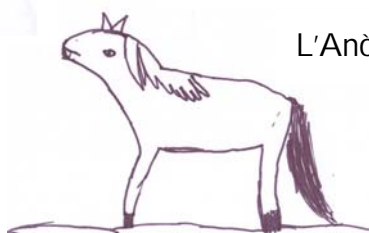
La Pluja (Laia Terés)

L'Alba (Aarju Jové)

L'Anònim (Pau Espínola)

La Pilla (Marçal Quirante)

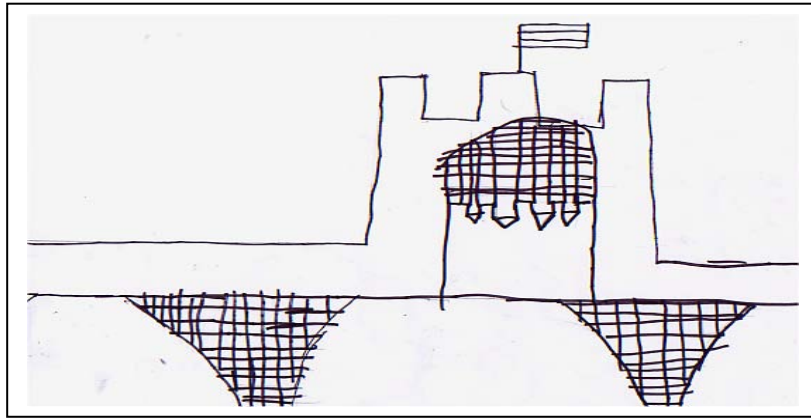
L'Estel (Arnau Soler)

Després l'autobús ens va portar al parc de la Draga de Banyoles. Allà ens vàrem asseure en uns bancs i tothom es va posar a dinar. En acabar ens vam posar a jugar en unes construccions en forma de drac.

Vam fer un altre petit viatge en autobús per arribar a Besalú i un cop allà vam pujar al trenet. Hi havia tres vagons, els de Borrassà vam pujar a l'últim, els de Lladó al del mig i els d'Ordis al primer. Allà dins hi feia una calor!!!

El trenet ens va portar a fer un vol pel poble i pels altaveus ens anaven explicant tot el que vèiem.

Quan vam baixar del tren vam passar pel pont. Hi havia unes reixes i era per on abans s'entrava al poble. Vam passar per molts carrers i vam veure una escultura que representava una cadira. També vam travessar el riu.

El Pont de Besalú
(Joan Roquer)

Finalment vam tornar a pujar a l'autobús i cap a l'escola.

Va ser un dia molt divertit!!!

Text: Paula Fuentes, Laura Juanco i Alba Soler
Dibuixos: Alumnes de Cicle Inicial del Ceip de Borrassà

DESÈ ANIVERSARI DE LA ZER

ENTREVISTA A UNA EX- ALUMNA DE BORRASSÀ

Data: dimecres 2 de maig de 2007

1.- Hi havia bona relació entre companys i mestres? T'hi senties còmode?

Sí, hi havia molt bona relació i em sentia molt còmoda, encara que l'escola no estava molt arreglada. Hi entrava aigua quan plovia i havíem hagut d'assecar els folis als radiadors. Quan jo era

petita van reformar els lavabos.

2.- Conserveu amics de la ZER?

Sí, alguns i de tant en tant quedem per trobar-nos.

3.- T'agradava fer excursions i Trobades amb les demés escoles? Quins records guardes amb més nitidesa?

Fer excursions i trobades era molt divertit. El que recordo millor va ser la caminada a la Mare de Déu del Mont.

4.- Quines diferències vas trobar en el pas de l'escola a l'institut?

Moltes diferències: hi ha molta més gent, el primer trimestre et sents estrany, els mestres són menys agradables perquè et fan les classes i se'n van, sempre hi ha deures de cada assignatura, l'horari també és diferent... Encara que si estudies, t'anirà bé.

DESÈ ANIVERSARI DE LA ZER

ENTREVISTA A UNA EX- ALUMNA DE LLADÓ

Data: dimecres 2 de maig de 2007

1.- Hi havia bona relació entre companys i mestres? T'hi senties còmode?

Sí, amb alguns més que amb els altres. Sí em sentia molt còmode.

2.- Conserveu amics de la ZER?

Sí, amb els que ens trobem més sovint.

3.- T'agradava fer excursions i Trobades amb les demés escoles? Quins records guardes amb més nitidesa?

Va haver-hi una època que no m'agradava, però els últims dos anys sí. L'excursió que m'ha agradat més ha estat la de la caminada a Lliurona.

4.- Quines diferències vas trobar en el pas de l'escola a l'institut?

Vaig trobar moltes diferències, no hi ha tanta confiança amb els mestres, i tampoc t'estan tant a sobre, en les classes hi ha més alumnes.

ENTREVISTA A DOS EX-ALUMNES DE L'ESCOLA D'ORDIS

Hi havia bona relació entre companys i mestres?

T'hi senties còmode?

ARNAU I IMMA: Sí

Conserveu amics de la Zer?

ARNAU I IMMA: Sí, alguns.

T'agradava de fer excursions i trobades amb les demés escoles? Quins records guardes amb més nitidesa?

ARNAU I IMMA: Sí.

Les colònies a la neu i les de la Mare de Déu del Mont.

Quines diferències vas trobar en el pas de l'escola a l'institut?

ARNAU I IMMA: Que és molt més gran, hi ha més nens i nenes, més professors, fas més hores d'escola, hi ha menys hores de menjador i, vas a dinar més tard.

TROBADA DE PRIMAVERA

Els Jocs Florals

EL DIA 28 DE MARÇ VAM CELEBRAR LA TROBADA DE LA PRIMAVERA A ORDIS.

AL MATÍ VAM FER MOLTES ACTIVITATS. ELS NENS D'INFANTIL VAM FER TALLERS DE PINTURA.

ELS DE PRIMÀRIA 1 VAN ADORNAR UN TEST I HI VAN PLANTAR UNA FLOR I ELS MÉS GRANS DE TOTS VAN ESCRIURE UN CONTE COL·LECTIU.

DURANT EL MATÍ TAMBÉ VAM ANAR AL CENTRE SOCIAL ON LA BEL ENS VA EXPLICAR MOLTS DE CONTES.

A LA TARDA VAM CELEBRAR ELS PRIMER JOCS FLORALS DE LA ZER.

ES VAN REPARTIR ELS PREMIS ALS GUANYADORS I CADA CLASSE VAM RECITAR DIFERENTS POEMES.

ENS HO VAM PASSAR MOLT BÉ I ELS PRIMERS JOCS FLORALS VAN SER UN ÈXIT!!

ELS NENS I NENES D'EDUCACIÓ INFANTIL D'ORDIS

Prosa castellana a Cicle Superior:

LA TORMENTA de Clàudia Cots i Nogales (Pseudònim: Mouse)

Había una vez un campo muy verde y muy lejano, donde vivían dos ratoncitos muy amigos : Lacitos y Manchitas.

Lacitos se fue a coger pipas en el campo de girasoles pero de golpe empezó a llover muchísimo: era una tormenta muy fuerte, y Lacitos se resbaló y cayó en un río.

Manchitas, fue corriendo a buscar a Lacitos río abajo.

Manchitas cogió su barquita y sin pensar lo que podía pasarle se fue en busca de Lacitos.

De repente dejó de llover, Manchitas seguía gritando y llorando: -¡Lacitos!, ¿Dónde estas?- , pero Lacitos no contestaba.

Manchitas siguió remando río abajo, cada vez más y más lejos, pero Lacitos no aparecía, perdió toda esperanza de poder encontrar a Lacitos.

Manchitas sólo pensaba en Lacitos, en qué podía haberle pasado, si se la había comido un lobo o una serpiente, o un ogro, o un grupo de trolés... estaba asustado, pero por Lacitos haría cualquier cosa.

De repente entre una niebla muy espesa Manchitas vio una luz que venía del horizonte.

Empezó a remar a remar y a remar sin saber dónde estaba y que podía pasarle.

De repente la barquita se detuvo al llegar a la orilla y bajó de la barca, siguiendo la luz que estaba un poco más adentro, hacia el bosque.

Manchitas cogió un palo por si veía una serpiente o un lobo o un gato que tuviera secuestrada a Lacitos. Vio una cabaña con una luz fuera y se acercó lentamente, pensando en lo peor. Manchitas veía unas sombras a través de la cabaña muy grandes y tocó el timbre:

TOC, TOC!

Abrieron la puerta, y de ella salió un ardilla.

- Hola, me llamo Mila, pero en el bosque me conocen como Mamá Ardilla, ¿tú debes ser Manchitas verdad?-

Manchitas estaba asustado, pero al ver que la ardilla hablaba con buenas palabras respondió:

- Sí, estoy buscando a mi amiga Lacitos, ¿Le ha visto?-

Y Mamá Ardilla respondió:

- Tranquilo Manchitas, pasa, Lacitos se encuentra perfectamente. Ahora Manchitas tendrás que cuidar mucho a Lacitos, porque está muy resfriada. Ven te acompañaré a la habitación para que podáis hablar un ratito.

Mamá Ardilla lleva a Manchitas hacia una habitación de la cabaña y allí estaba Lacitos.

- Lacitos!!!!!!!!!!- Gritó Manchitas. Gritó tan fuerte que la despertó y todo.

-Manchitas!!!!!!!!!!- gritó Lacitos.

Los dos salieron corriendo, abrazándose y llorando de lo felices que estaban al volver a estar juntos.

Ahora Lacitos y Manchitas están juntos como antes y ahora nunca más saldrán los días de lluvia. Menos mal que todo quedó en un susto.

FIN

Prosa catalana de Cicle Mitjà:

QUINA FRED QUE FA! de Marc Vilà i Insa (pseudònim: Sidro Cram)

L'hivern no té gaires avantatges: no pots sortir al carrer, pots agafar un constipat, hi ha menys hores de Sol... Avui ha nevat, sembla que als teulats hi ha una fina capa de sucre; ara plou, les gotes semblen cristalls que cauen dels núvols; amb el vent que fa, els arbres ballen.

L'hivern, a vegades, em fa estar trist i avorrit, però estic content perquè després de l'hivern ve la primavera i tot són flors i violes.

Aquesta estació també té certs avantatges: per Nadal per exemple, m'atipo de torrons, fem cagar el Tió, vénen els Reis i ve el Pare Noel; o carnaval, ens disfressem, fem una rua pel poble i recollim coses per a fer una berenada.

No us penseu pas que els paisatges d'hivern són grisos i ensopits, tot al contrari: els paisatges nevats, són els més bonics que us podeu imaginar. Molts diumenges al matí em llevo d'hora i me'n vaig a passejar amb el meu avi per l'Albera. Observar el color verd plata de les oliveres, juntament amb el cel blau d'un dia fred però clar, i els tons marronosos del terreny rocós amb alguna vinya on ja hi ha passat la verema, et fa sentir ple de vida, lliure com un d'aquells volsd'estornells o com aquell xafarder pit-roig que ens acompanya.

Molts animals hivernen en un cau o en un niu fins que arriba la primavera. El meu avi coneix molt bé la zona i sap perfectament on podem trobar alguna tortuga mediterrània amagada sota d'algun arbust a recer del vent i del fred fins l'arribada del bon temps.

A mi, hi ha un lloc de l'Albera que m'agrada molt, jo en dic " Les ones de pedra". Són unes immenses penyes de granit on, amb l'avi, ens hi asseiem tot contemplant la riera Orlina. Durant l'hivern hi baixa força aigua i s'hi poden albirar algunes truites de riu que neden entre els còdols.

Així veiem que l'hivern no és pas dolent del tot. Només us donaré un bon consell d'amic per passar millor el fred: una sopa ben calenteta, unes croquetes, unes mandarines i una bona manta al llit.

Prosa catalana de Cicle Superior:

EL MEU POBLE de Judit Tarradas i Aguer (pseudònim: estel)

Pel que no conegui el meu poble, us diré que el seu nom és Ordis, pertany a la província de Girona i a l'Alt Empordà. Només té tres-cents seixanta –cinc habitants, és un poble petit però jo me'n sento molt orgullosa, pels seus carrers i places hi he jugat i passejat moltes vegades ara tenim una pista poli-esportiva nova, i és excel·lent per patinar M'ENCANTA PATINAR !! també m'agrada anar amb bicicleta i per això Ordis va molt bé perquè no té gaires pujades i no hi passen gaires cotxes. Ales afores hi trobem pols que és un veïnat que pertany a Ordis on hi vaig sovint amb bicicleta, també hi ha Sant Nicolau que és un altre veïnat però una mica més allunyat. Tant Pols com Sant Nicolau tenen una ermita, l'una dedicada a la Candelera i l'altre a Sant Nicolau, l'església del poble està dedicada a Sant Julià i Santa Bassilissa. El campanar no és gaire alt però com la resta del poble té molt bona vista, des de la meva habitació puc veure la badia de Roses i al Nord el Canigó.

A Ordis també hi ha una escola, és al costat de casa meva i jo hi vaig de ben petita com anys enrera va fer el meu pare. Aquest curs, s'ha inaugurat una nova llar d'infants, així ara tenim més lloc per l'escola, ja que abans la llar d'infants ocupava una part de l'escola.

A l'abril hi fem la festa de l'ordi, en homenatge al cereal que dona nom al nostre poble. En aquesta festa s'hi fa un espectacle per inaugurar, també hi ha un sopar de plats fets amb ordi on ens reunim tots els vilatans i l'endemà fem una fira on hi ha parades d'artesans de fora del poble però també d'entitats del poble com per exemple l'A.M.P.A que també i col·laboren.

Per un foraster que arriba a Ordis, suposo que només deu veure un petit poble de l'Empordà, però per mi és molt més que això és EL MEU POBLE !!

Prosa catalana de E.S.O.:

EL SEGREST d'Arnau Illa i Casals (pseudònim: estel)

Sóc un nen de tretze anys, em dic Oleguer i visc a Barcelona.

El meu pare és l'amo d'una fàbrica molt important de teixits i la meva mare treballa en les oficines de la mateixa empresa.

Jo faig cada dia el mateix: quan m'aixeco els meus pares ja han marxat a treballar, esmorzo i me'n vaig a l'institut, on hi estic quasi tot el dia.

En acabar les classes, a les sis, me'n vaig en una acadèmia a fer els deures i a estudiar (així els meus pares no s'han de preocupar de que faci els deures i estudiï). Quan a les vuit surto de l'acadèmia, vaig a casa on sopo i me'n vaig a dormir. Cada dia faig el mateix, menys els caps de setmana que moltes vegades ens anem d'excursió amb els meus pares o de vacances, tot i que en moltes ocasions em deixen a casa dels avis i se'n van sols. Ells diuen que han de descansar perquè van molt atabalats tota la setmana. La qüestió és que moltes setmanes estic quasi sense parlar amb els meus pares.

A mi m'agradaria molt jugar a futbol però la meva mare diu que només són quatre burros que van al darrere d'una pilota els que practiquen aquest esport, però jo sé que tampoc tenen temps per anar-me a portar i a buscar a l'entrenament.

Molts de nens em tenen enveja perquè els meus pares tenen un "AUDI" i un "BMW" descapotables i em donen tot el que vull, però jo m'estimaria més tenir una família no tan rica, que estiguessin més amb mi i els pogués explicar tots els problemes que em van sorgint durant la setmana.

Avui, dijous, en sortir de l'institut, de camí cap a l'acadèmia tres homes se m'acosten i em pregunten si sé on està la botiga de cotxes "Mercedes"(aquesta botiga està a mig quilòmetre d'on estic, a les afores de la ciutat) i si els puc acompanyar. Jo no sé què fer però ells quasi m'obliguen a que els hi acompanyi.

Vaig caminant fins que quan ja falta poc per arribar a la botiga, ens quedem sols, ells m'agafen, em carreguen en una furgoneta i em porten en una casa abandonada al mig d'un bosc d'un poblet no gaire lluny de Barcelona.

Em tanquen sol en una habitació plena de teranyines i de pols: fa molt que no ha sigut habitada.

S'ha fet fosc i jo tinc molta por. Aquells homes estranys m'expliquen que m'han segrestat perquè volen que el meu pare els doni nou mil euros pel rescat, i si no els hi dóna o avisen els mossos em mataran.

Són les set del matí i no he dormit gens i ara encara estic més espantat perquè aquesta nit he sentit que no tenien clar el que farien quan el meu pare els donés els diners, si em matarien o em deixarien lliure.

Ara , ja són les deu i els segrestadors m'han demanat el número de mòbil

del meu pare i jo els hi he donat perquè he suposat que el volien per demanar-li els diners del rescat.

No m'han donat res per beure ni menjar durant tot el dia ni m'han preguntat res.

Estic desitjant que em deixin lliure perquè sinó em moriré de set i de gana.

Torna a ser fosc i jo ja no sé que fer, estic pensant alguna estratègia per escapar-me però l'únic que porto a la butxaca és un goma que em vaig trobar al terra i un paquet de mocadors. No tinc cap més remei que esperar.

Estic sentit com el segrestadors es barallen per com s'hauran de repartir els diners, i m'assabento de que un home a mort. M'ha semblat sentir que si demà el meu pare no els

dóna els diners em mataran, té temps fins a les dotze de la nit per entregar el rescat.

Tampoc he dormit aquesta nit, ha passat tot el dia i quan falten dos hores per les dotze sento un cotxe que arriba a la casa i dono per fet que és el meu pare.

Passa mitja hora i no sé res del meu pare, tampoc sé si em mataran o em deixaran lliure, quan veig un mosso d'esquadra que entre per la finestra de l'habitació a on estic tancat, aquest m'agafa, em posa en un cotxe i se m'emporta, un cop estem força allunyats de la casa el policia m'explica que aquells homes ja havien segrestat molts nens i sempre, quan ja tenien els diners els mataven. Ara em diu que no saben res del meu pare.

Em porta a casa i aquí trobo la meva mare plorant perquè no sap com està el meu pare.

Són les dotze i sona el telèfon, són els mossos d'esquadra que ens diuen que, els segrestadors en veure que jo no hi era, han tirat un tret al meu pare, aquest està greu i els segrestadors ja estan a comissaria.

Ara la meva mare i jo anem cap a l'hospital, i en arribar-hi ens diuen que el meu pare està en coma.

Ens quedem a l'hospital, la meva mare ha plorat tota la nit, igual que jo. Ja torna a ser de dia i els metges ens fan marxar de l'hospital, ens diuen que si es desperta ens ho diran.

Estan passant els dies, cada dia la meva mare el va a veure, jo, no tant, però i vaig sovint. Ara ja començo a dormir, però sempre em desperto perquè tinc malsons.

Han passat dos mesos, ja torno anar a l'institut, ara estic al pati i em sona el mòbil, és la meva mare, l'agafo i em dóna la gran notícia, el meu pare s'ha despertat, em poso molt content fins i tot ploro d'alegria. Me'n vaig cap a l'hospital, quan hi arribo els metges ens diuen que el pare està bé i que si tot va bé només s'haurà d'estar una setmana més a l'hospital. Sembla que estigui somiant, però no, això és un somni fet realitat.

Ha passat una setmana, el meu pare ja està a casa tal com els metges havien previst.

I la meva mare m'ha promès que quan el meu pare s'acabi de recuperar m'apuntarà a futbol (el que sempre he desitjat) i m'esborrarà de l'acadèmia, ella s'encarregarà de que estudiï i de que faci els deures.

Ara el pare està molt més per mi, perquè ha agafat més treballadors per la fàbrica i ell només hi ha d'anar sis hores el dia i la meva mare ha deixat de treballar.

El diners no porten la felicitat, ja ho heu vist, moltes vegades fins i tot porten problemes !!!!!!!

UN TESOR PER COMPARTIR

Vivim en una societat on la llengua i, cada cop més, la llengua escrita (sense oblidar la imatge), ha esdevingut el principal mitjà per a rebre i donar informació; per tant, no és estrany que les tendències actuals en matèria educativa es decantin a favor que els nens i nenes tinguin contacte des de les primeres edats amb el text escrit, d'una manera funcional i natural. Però, tot i tenint en compte aquests interessos, diversos estudis ens demostren que només un 15 % de la població escolar llegeix (entenem que ho faci per voluntat pròpia i no per imposició de l'escola) i, un 42% de la població adulta, no ho fa mai!

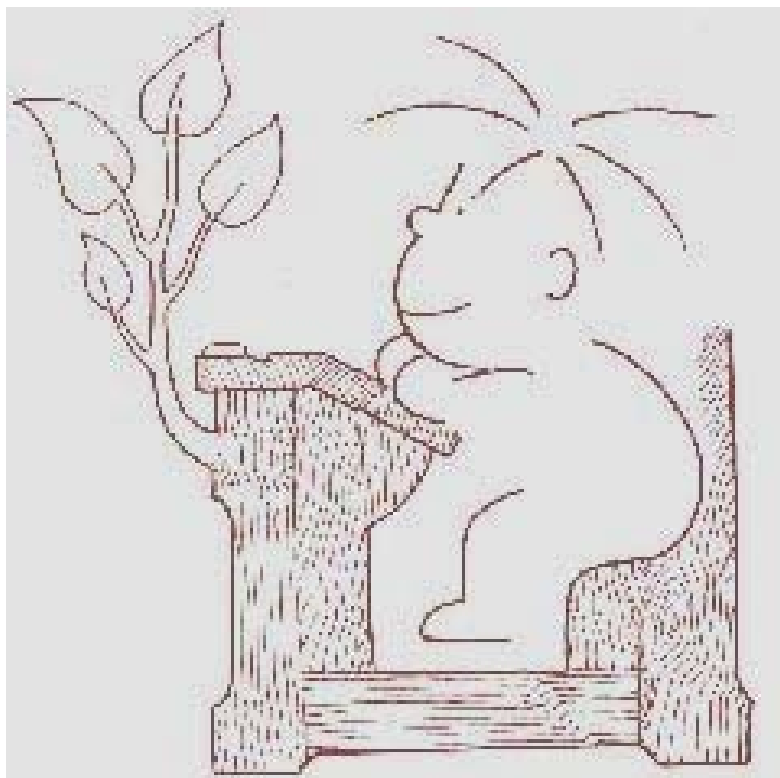
El llenguatge ha permès que la nostra espècie evolucionés, en tant que amb ell, els humans hem aconseguit classificar i organitzar el coneixement que tenim del món. La construcció d'aquest coneixement ha pogut ampliar-se amb la capacitat de comunicar-nos per escrit. Aquest fet ha esdevingut un mitjà per a conèixer-nos millor a nosaltres mateixos i per accedir a d'altres realitats, a d'altres móns que relacionem amb el nostre.

Si reflexionem sobre aquestes paraules, veurem com n'és d'important el gust per la lectura i la seva exercitació per tal que els nostres infants creixin i es desenvolupin amb molta més facilitat per a representar, interpretar i interaccionar amb l'entorn, en una sola paraula, com n'és d'important arribar a gaudir llegint per **aprendre**.

L'escola ha de tenir la funció d'acostar l'alumnat a la lectura i a l'escriptura, però ens equivoquem quan pensem que aquesta institució ha de cobrir tots els dèficits socials. Implicar els nens i els joves en els seu aprenentatge és una tasca que ha d'abordar conjuntament la família i l'escola, i aquesta darrera ha d'oferir tots els

recursos necessaris per tal que tothom pugui tenir igualtat d'oportunitats, sobretot en casos d'alumnes que sofreixen desavantatges socials i/o econòmics (que al si de la seva família compten amb poques oportunitats d'interacció amb material escrit i amb poca o inexistent quantitat de temps que se'ls dedica a una lectura compartida). Aquesta és la funció democratitzadora de l'escola.

Queda clar, doncs, que com més possibilitats oferim als nostres nois i noies per a representar, interpretar i interaccionar amb el medi, més significatius i funcionals seran els seus aprenentatges. El tresor més gran que els podem donar és el nostre

temps i la nostra dedicació, aquests són els regals més cars que mai podran obtenir de ningú, els més valuosos: uns "objectes preciosos" que despertaran, en ambdues parts implicades, mil i un sentiments. Sens dubte, aquest "tresor" delectarà i enriquirà més que cap pedra preciosa: poques coses hi ha tan gratificants a la vida com l'encisament d'una gran història llegida i compartida amb els vostres fills. Aquest serà

el gran puntal sobre el qual ells aprendran a estimar els llibres, a valorar-los i a viure la seva vida amb ganes d'aprendre.

Dedicat a tots els docents i als pares i mares de la ZER Canigonenca, els quals lluitem per aconseguir un repte comú: l'educació dels nostres nens i nenes.

Pilar Insa

AMPA CEIP Marinada d'Ordis

LA TELE, INTERNET, VIDEOJOCOS, TELÈFONS MÒBILBUF!!!!

El passat 26 d'abril l'AMPA va programar una nova xerrada, aquesta vegada sobre pantalles sanes.

Tenim clar que la nostra infantesa i la dels nostres fills és molt diferent i les noves tecnologies són una d'aquelles coses que ha canviat molt. Per tant com a cosa nova no sempre sabem molt bé com posicionar-nos i on posar els límits.

La persona que ens va venir a fer la xerrada pertanyia a l'OBSERVATORI EUROPEU DE TELEVISIÓ INFANTIL, però va tractar una mica tots els altres aspectes. Entre moltes coses ens va advertir del poc compliment de la normativa de la programació en horari protegit (sobretot els canals privats). Tots ho hem pogut comprovar, doncs les programacions de tarda estan farcides de programes del cor, tele-realitat i successos. També ens va esgarriar les xifres que ens va donar sobre el nombre lluites, segrestos, explosions etc. que pot arribar a veure un infant setmanalment i de l'impacte que tot això representa.

El següent qüestionari ràpid forma part de la documentació que ens van passar i resumeix els punts principals que es van tractar:

-Has pensat fins a quin punt les tecnologies poden ajudar en l'estímul de la creativitat, autoestima i habilitats socials si se saben seleccionar i dosificar amb una mica d'interès?

-No només són un mitjà d'alfabetització, sinó també de desenvolupament personal.

-Has pensat com enriqueix al teu fill estar acompanyat mentre veu la tele, navega per internet o juga amb la consola?

-Estar al seu costat ajuda a l'aprenentatge de continguts i de consums, a més de poder passar una bona estona junts.

Has pensat en ajudar als teus fills a tenir una mirada crítica sobre els missatges i les emocions que ofereixen els nous mitjans?

-Aquesta és la millor forma de conèixer-los i poder-los controlar, donant alternatives als models de vida que ens venen els mitjans.

-Has pensat en la de coses que podrien aprendre els teus fills si dediquessin menys temps a veure la televisió o a jugar a l'ordinador?

-Les Noves Tecnologies no substitueixen en cap cas el passejar, llegir un llibre, escoltar música o veure una pel·lícula.

En acabar la xerrada vam fer una mica de col·loqui i ens van passar 3 publicacions sobre televisió infantil que es guardaran en els arxius de l'AMPA i que podeu demanar si us interessa de consultar per saber més d'aquests temes.

LES Z.E.R.

Segurament per valorar el que significa una ZER per l'escola rural, hauríem de recordar com eren abans les escoles de poble.

Jo no les he viscut, però sí recordo els problemes que tenien molts nens quan des dels seus pobles arribaven a l'institut.

Venien d'escoles igual de massificades que les de les ciutats, però amb molt menys recursos. Eren escoles unitàries on un sol mestre s'enfrontava a una classe plena de nens de diferents edats. Des dels més petits fins els més grans. Per molt bo que fos el professorat les dificultats eren evidents. És molt difícil trobar el temps i la metodologia necessària per poder impartir les assignatures amb els diferents nivells adequats a cada edat.

Ara és tot el contrari, les escoles rurals pertanyents a una ZER són un privilegi dins el sistema educatiu. Pocs nens, número de mestres adequat, desdoblament de les classes, mestres itinerants, bona relació mitjans materials-alumne, activitats conjuntes amb les altres escoles de la ZER, implicació dels pares a través de les AMPAS i col·laboració dels ajuntaments.

Però a més a més de tot això, penso que hi ha un valor afegit a tot plegat: els nens que van cada dia a aquestes escoles són nens de poble. Sé que això és una idea molt personal, però crec que un poble és una unitat de convivència molt més humana i molt més a mida de les persones que les ciutats. Els nens porten una vida més natural, estableixen relacions i juguen no solament amb els altres nens de la seva edat. Coneixen el seu entorn i els veïns del poble. Tenen més llibertat per sortir de casa i jugar a l'aire lliure...

Aquestes relacions més humanes i aquest ambient més relaxant fa que els nens siguin, en general, com a grup, menys problemàtics, més sans socialment parlant. Són menys violents, tenen més ganes d'aprendre, són més responsables i tenen curiositat que és la clau per voler descobrir i assimilar nous coneixements.

Per tot això, no hauríem d'oblidar, pares i mestres, la sort que tenim els uns de portar els nostres nens a aquestes escoles i els altres la facilitat que representa treballar amb aquestes condicions i en aquest ambient, per així poder treure'n el màxim profit possible.

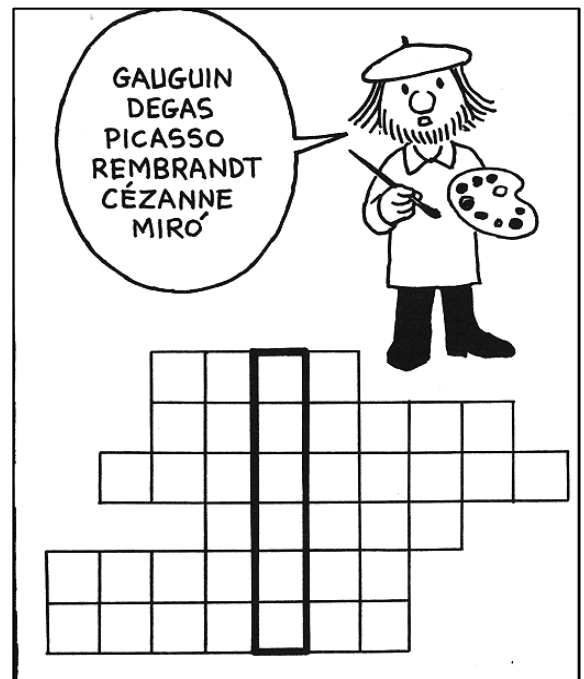

de l'AMPA de Borrassà

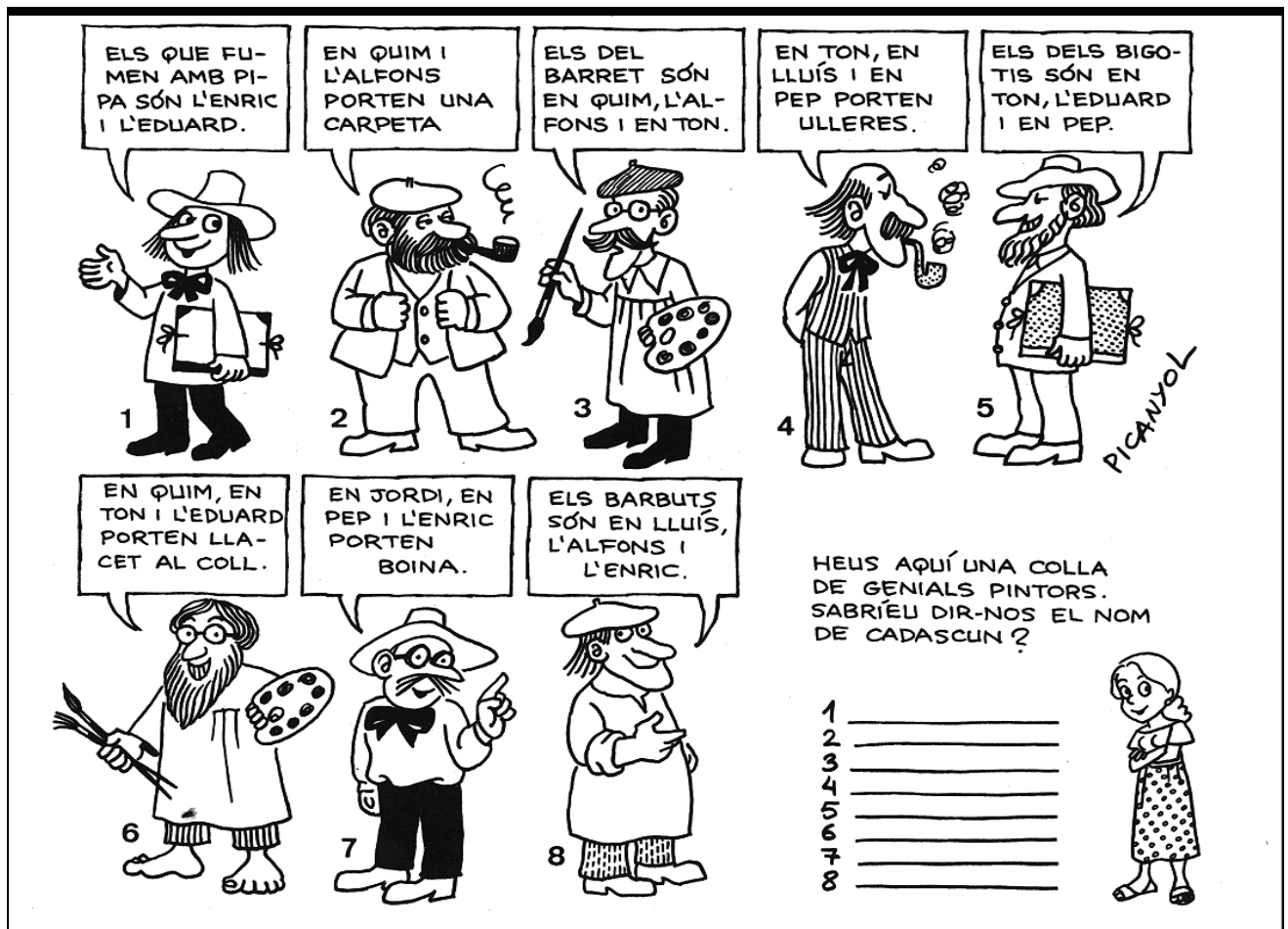
En motiu d'aquest any tan acolorit, us proposem aquests entreteniments de l'artista Picanyol. Vejam si els sabeu resoldre. Per variar, la cosa va de pintors.

ENTRETENIMENTS

En aquest primer, a la vostra dreta, cal posar en ordre els pintors que anomena per tal que en surti un altre en vertical.

GAUGUIN
DEGAS
PICASSO
REMBRANDT
CÉZANNE
MIRO'

ELS QUE FUMEN AMB PIPIA SÓN L'ENRIC I L'EDUARD.

EN QUIM I L'ALFONS PORTEN UNA CARPETA.

ELS DEL BARRET SÓN EN QUIM, L'ALFONS I EN TON.

EN TON, EN LLUÍS I EN PEP PORTEN ULLERES.

ELS DELS BIGOTIS SÓN EN TON, L'EDUARD I EN PEP.

EN QUIM, EN TON I L'EDUARD PORTEN LLACET AL COLL.

EN JORDI, EN PEP I L'ENRIC PORTEN BOINA.

ELS BARBUTS SÓN EN LLUÍS, L'ALFONS I L'ENRIC.

HEUS AQUÍ UNA COLLA DE GENIALS PINTORS. SABRIEU DIR-NOS EL NOM DE CADASCUN?

1 _____
2 _____
3 _____
4 _____
5 _____
6 _____
7 _____
8 _____

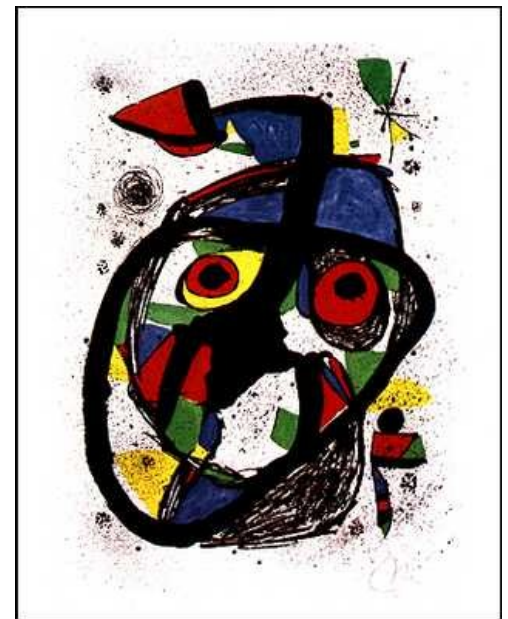
PICANYOL

PINZELADES

El passat dijous 31 de maig al vespre, tota la Comunitat Educativa de la ZER Canigonenca ens vam trobar al Teatre Jardí de Figueres, on els alumnes van representar l'espectacle "Pinzellades" en motiu del nostre desè aniversari.

Aquest espectacle va unir dues passions: la música i la plàstica. Al llarg del curs tots els alumnes van treballar una sèrie de pintors contemporanis a través d'un dels seus quadres, durant l'àrea de plàstica. Mentrestant, la Montse Batlle a les estones de música, va lligar una melodia en cadascun d'aquests quadres, que els alumnes interpretaven a nivell d'expressió corporal i dansa.

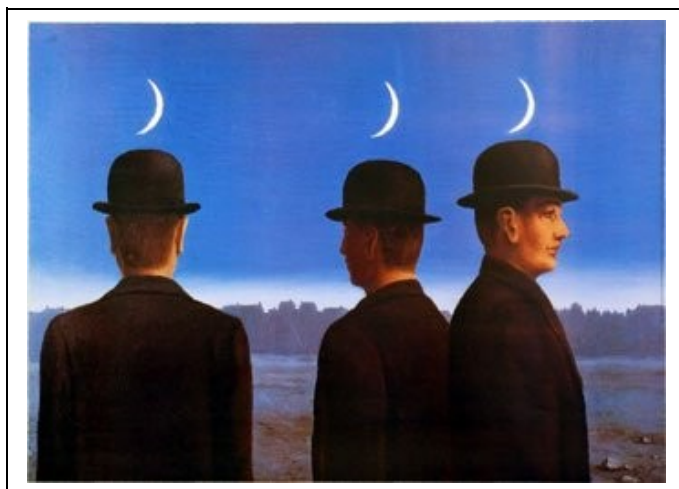
A continuació us presentem alguns moments de cadascuna de les deu actuacions, juntament amb el quadre en què es van inspirar.

CAROTA de Joan Miró. Música: Hi-ho heigh-ho.
A càrrec dels alumnes d'Educació Infantil d'Ordis

ALGUNS CERCLES de Kandinsky. Música: Coppelia Suite de L.Delibes.
A càrrec dels alumnes de Primària 1 de Borrassà

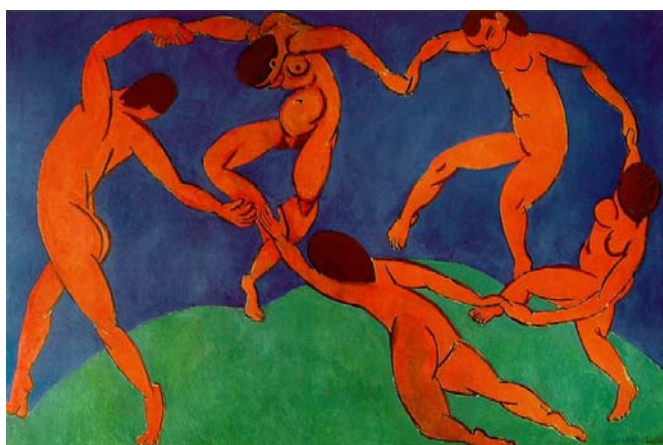

AAde René Magrit.

Música: C'est si bon L. Amstrong. A càrrec dels alumnes de C.Superior de Lladó.

LA PERSISTÈNCIA DE LA MEMÒRIA de Salvador Dalí. Música: La mirada d'en Marcello de Lluís Llach. Alumnes de Primària 2 d'Ordis.

LA DANSA de Henry Matisse.

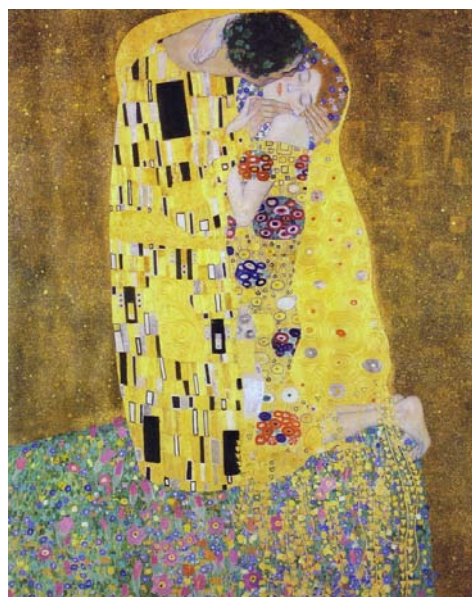
Música: L'uovo di struzzo de N. Piovani.
A càrrec dels alumnes de C. Mitjà de Lladó.

CAVALLERS A LA PLATJA de Paul Gauguin. Música: L'últim Mohicà d'Ennio Morricone. A càrrec dels alumnes d'Educació Infantil de Borrassà.

LA NIT ESTRELLADA de Vincent Van Gogh. Música: Summer de Joe Hisaihi. A càrrec dels alumnes de C. Inicial de Lladó.

EL PETÓ de Gustav Klimt. Música: Amado Mio De Pink Martini. A càrrec dels alumnes de Primària 1 d'Ordís

GUERNICA de Pablo Picasso.

Música: Adagio for strings de S. Barber/Aria de la Suite en Re de J.S. Bach.

A càrrec dels alumnes de Primària 2 de Borrassà.

L'ART DE MICKEY MOUSE d'Andy Warhol.

Música: Always look on the bright side of life, de Monty Python.

A càrrec dels alumnes d'Educació Infantil de Lladó.

